

Само малко кжсче земя оставало още въ рждѣтѣ на една бѣдна жена. Тя дошла тука още младо момиче, тукъ изгубила всичкитѣ си близки, тукъ, каквото и да станѣло, некала тя да приживѣе до смъртта си. Колкото по-вече ставали нивитѣ на Фрица и се увеличавали стадата му, толкова сърдцето му ставало по-кораво. Той не могълъ да прѣтърпи упоритостта на вдовицата и поискалъ отъ нея да му изплати стария дългъ. Нищо не могла да му даде вдовицата и Фрицъ я изгонилъ отъ дома ѝ. Съ разбито сърдце вдовицата напустнала своята колиба и нито капка съжаление не трепнало въ гърдитѣ на Фрица.

Съ трѣсъкъ се отворили тази нощъ „Бѣлитѣ врата“ и сърдити черни облаци изкочили прѣзъ тѣхъ. Бѣсенъ вѣтъръ ги разнесълъ надъ долината и дъждъ, като изъ ведро, ливналъ на земята. Цѣла нощъ вилнѣла бурята, цѣла нощъ ревалъ вѣтърътъ и разкъсвалъ облацитѣ, а тѣ упорито се връщали въ долината и все по-ниско и по-ниско се спушали надъ нея.

Луди порои се понесли по стрѣмнинитѣ, като повличали всичко, каквото срѣщали на пътя си. Дърветата се прѣгъвали, чупѣли се отъ напора на вѣтъра, постройкитѣ били разрушени и отнесени отъ пороищата. Добитъкътъ изгиналъ въ пропаститѣ.

Само едно живо сщество останало въ долината на нещастieto. Това билъ Фрицъ. Разтреперанъ отъ ужасъ, той се скрилъ подъ една нависнала скала и гледалъ какъ всичкото му богатство, спечелено съ упоритъ многогодишенъ трудъ, загива прѣзъ тази нощъ. Наоколо му бѣснѣяла бурята. Ед-ри камъне се търкаляли изъ потоцитѣ, като подска-